

en anden Indstilling, fordi vi ved Mulktter ere tvungne dertil, og da den ikke stemmer med vor Overbeviisning i det Hele taget, kunne vi heller ikke bære Ansvarer derfor; men alligevel gaaer Administrationen videre og forlanger, at de skulle erkjende, at Indstillingen er fremkommen efter deres Overbeviisning. Hvis det første Overgreb ikke havde fundet Sted, saa var Borgerrepræsentationen, som sagt, ikke kommen i denne Stilling; men det er ikke Spøg for Mænd, der vælges af deres Medborgere, og som — hvad saa Mange her i Thinget ansee for smukt — udføre deres Hverv uden Betaling, vedvarende at underkaste sig Evangsmulkt, der inddrives ved Eksekution; det er en Byrde, som saadanne Mænd ikke kunne vedblive at lade hvile paa sig i længere Tid uden at blive ruinerede, og ere de nu komne i denne Stilling ved uberettiget Overgreb — og at det er et Overgreb, har den ærede Minister selv anerkjendt i Skrivelsen af 7de November 1859, naar han siger, at Administrationen ikke har Ret til at kuldkaste, hvad Borgerrepræsentationen i dette Punkt har vedtaget, saa er det ikke saa forunderligt, at der her er en Uoverensstemmelse mellem Borgerrepræsentanternes første Erklæring og den, de senere have afgivet. Det er Administrationen selv, som har nødt dem til at gaae denne Vej for at redde deres Eiendom; men dersom disse Mænd havde været Millionærer, antager jeg, at de vilde have viist saa megen Karakter, Fasthed og Bestemthed, at de vilde have ladet det komme an paa, hvorlænge det paa den Maade kunde gaae med at paalægge dem Evangsmulkt for den Liste, som Ministeriet havde anerkjendt for lovlig, eller som det i det Mindste anerkjendte ikke at have Ret til at forkaste. Disse Mænds Formuesforfatning er mig vel ikke bekjendt, men jeg paastaar dog, at de paa Grund af Administrationens Overgreb vare satte i den Nødvendighed at maatte vige tilbage. Efterat den høitærede Minister iøvrigt havde udtalt sig staa moderat, gjorde det mig ondt at høre den ærte Udtalelse, at Borgerrepræsentanterne havde gjort Alt, hvad de formaaede, for ikke at følge Bestemmelsen i Loven af 8de Marts 1856. Dette er en uberettiget Paastand; thi de have tværtimod gjort Alt, hvad de ifølge deres Overbeviis-

ning kunde og burde gjøre, for at benytte den Ret, som de have efter Loven, og fordi den høitærede Minister mener, at deres Opfattelse var urigtig, gaaer det ikke an at sige, at de have gjort alt Muligt for at omgaae Loven og for ikke at gjøre, hvad den paahyder, tilmed naar det viser sig, at Borgerrepræsentationens Forstaaelse af Loven af den høitærede Minister selv anerkjendes for rigtig. Den høitærede Minister har ogsaa gjort opmærksom paa, at denne Sag havde bevæget sig gennem flere Ministerier, og at Resolutionen af 2den April 1860 først var fremkommen efter en Korrespondance mellem Kultusministeren og Indenrigsministeren; men jeg skal hertil bemærke, at det var Kultusminister Mourad, der skrev til Indenrigsminister Mourad, Indenrigsminister Mourad svarede da Kultusminister Mourad, og denne resolverede derpaa, at da Indenrigsministeren havde bifaldet hans Mening, skulde han hertil svare osv.; det maa altsaa have megen Vægt, at Indenrigsministeren sluttede sig til den samme Mening. Jeg skal nu indstrænke mig til at erklære, at Resultatet af Forespørgselen har været tilfredsstillende, da det nu er givet, at den høitærede Minister ikke fra sin Side vil gjøre noget Skridt for at faae denne Sag afviist ved Domstolene, forsaavidt den skulde blive indtalt for dem.

Kirke- og Underviisningsministeren: Den ærede Rigsdagsmand har aldeles forvansket mit Svar, som var, at jeg erklærede, at jeg sagde Ja, men hvorfor der ikke tilkom mig nogen Noes, da mit Nei ikke havde Noget at betyde. Men det er jo en naturlig Selvfølge, at hvis denne Sag hører under Administrationen, den da ikke kan afgjøres ved Domstolene; befindes det, at Spørgsmaalet ikke hører under Domstolene, men under Administrationen, skulde jeg da lade mine Handlinger i dette Tilfælde underkaste Domstolens Kjendelse? Eller staaer Domstolene over Administrationen? Det vilde være en saadan Forvanskning af de konstitutionelle Magter, som jeg aldrig vil finde mig i. Efter min Mening har Administrationen den endelige Afgjørelse i denne Sag, og dens Myndighed vil jeg derfor gjøre gjældende og ansee det for at svigte min